

СВЪТУЛКА

властолюбивъ, искалъ свѣтътъ нему да се покланя, него да величие, да трепери предъ неговия погледъ. А погледътъ му носѣлъ беди и неволи, лицето му всѣвало страхъ и ужасъ. Кждето се мѣрнѣлъ той, тамъ започвали лъжи, кражби, убийства, пожари и войни. И за кжсо време предъ него всичко се разрушавало, и по земята настѣпвалъ мракъ и пепелища. Но когато се връщалъ пакъ на сжщото мѣсто, да види разрушенията, виждалъ всичко подновено, поправено, съживено. Всичко що Сатанаилъ разрушавалъ, Господь отново съживявалъ, поправялъ, възкресявалъ. И пакъ радостъ и щастие грѣли по земята. Това страшно много гнѣвъло Сатаната и той си казалъ:

— Така не може!
Или той, или азъ!
За двама ни нѣма
мѣсто на тоя свѣтъ!
И започналъ Сатанаилъ да кове желѣзни окови, за да скове твореца на доброто. Халки за ржцетѣ, халки за



краката, халка за шията. Въ тѣхъ искалъ да заключи Господа, за да остане самъ да царува надъ свѣта. И когато приготвилъ всичко, Сатанаилъ закачилъ съ една верига оковитѣ за небето, съ друга верига ги закачилъ за земята и обтегналъ веригитѣ, за да останатъ оковитѣ точно между небето и земята. Въ това време се завърналъ Господь отъ дългия си пжтъ, кждето